

Cena 50 gr
Wydanie A

DZIENNIK ŁÓDZKI

Rok XV

Łódź, wtorek 22 września 1959 roku

Nr 225 (3989)

Triumfalny pochód po zachodnim wybrzeżu USA

Welcome Nikita!

Pełne radosnego podniecenia tłumy witały radzieckiego gościa w „Neapolu Ameryki“

SAN FRANCISCO. Długa droga od Los Angeles do San Francisco stała się triumfalnym pochodem premiera radzieckiego. Miejsce oficjalnych powitań i niemniej oficjalnych parad wojskowych zajęły spontaniczne owacje mieszkańców zachodniego wybrzeża Ameryki. Oto jak Agencja Reutera opisuje podróż premiera radzieckiego do San Francisco:

Tysiące mężczyzn, kobiet i czekały godzinami na przybycie dzieci oczekiwali go na każdej pociągu. Policja i agenci bezpieczeństwa byli bezsilni. Rozny pełne radosnego podniecenia entuzjastami: ludzie przerwa-

Broń nuklearna i raketowa grozi przyspieszeniem wojny Radzieckie memorandum w ONZ

NOWY JORK (PAP). — W ślad za złożoną przez premiera Chruszczowa deklaracją na temat powszechnego i całkowitego rozbrojenia, delegacja radziecka w ONZ wystąpiła na wczorajszym posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego NZ z formalnym wnioskiem włączenia do porządku dziennego obecnej sesji punktu o powszechnym i całkowitym rozbrojeniu.

W memorandum złożonym przez delegację radziecką minister spraw zagranicznych ZSRR Gromyko proponuje, aby sprawa ta została potraktowana jako ważna i pilna. Konieczność natychmiastowego rozpatrzenia tej sprawy — oświadcza min. Gromyko — wynika z faktu, iż obecnie wysiłek zbrojeń stał się specjalnie niebezpieczny dla sprawy zachowania pokoju. Włączenie broni nuklearnej i raketowej do wyposażenia wojsk niektórych mocarstw, jak również rozmieszczenie broni atomowej i wyrzutni raketowych na terytorium innych państw grozi przyspieszeniem niszczyielskiej wojny nuklearno-raketowej. W dzisiejszych warunkach, kiedy istnieją przeciwstawne sobie grupowania militarne, wysiłek zbrojeń wzmaga napięcie w stosunkach międzynarodowych i stwarza niebezpieczną sytuację, w której nawet lokalne starcia mogą przekształcić się w powszechny konflikt ze wszystkimi jego konsekwencjami.

Memorandum radzieckie stwierdza również, iż realizacja programu całkowitego i powszechnego rozbrojenia, sprzeciwiane go w deklaracji rządu radziec-

kiego przedstawionej przez premiera Chruszczowa, przyczyniłyby się do stworzenia nieodwrotnej atmosfery wzajemnego zaufania między państwami, do wyeliminowania wszelkich form zimnej wojny i zapobiegłaby użyciu siły do rozwiązywania spornych problemów międzynarodowych.

Powszechne i całkowite rozbrojenie — głosi dalej memorandum — będzie z korzyścią dla wszystkich państw i dla wszystkich narodów świata. Rząd radziecki wyraża nadzieję, iż Organizacja Narodów Zjednoczonych i każde państwo wchodzące w jej skład uczynią wszystko, co w ich mocy, dla istnienia i rozwinięcia problemu powszechnego i całkowitego rozbrojenia.

Wniosek delegacji radzieckiej podlega w pierwszej instancji rozpatrzeniu przez Komisję Ogólną Zgromadzenia Ogólnego NZ.

Parowóz wyskoczył z szyn pod Tomaszowem

Wczoraj około godziny 16.20 uległ katastrofie pod Tomaszowem Maz. pociąg osobowy jadący ze Skarżyska Kam.

Lokomotywa w czasie nabierania rozbiegu po wyjeździe ze stacji Tomaszów Maz. w kierunku Koluszek wyskoczyła z szyn i legła w poprzek. Szczęśliwym zbiegiem okoliczności ofiar w ludziach nie było.

Przerwa w ruchu trwała kilka godzin. (Zyg.)

li kordony policyjne. Chruszczow witał się z tłumami serdecznie. Ścisłano mu ręce, Amerykańskim zwyczajem klepano go na powitanie po plecach wolano: „Welcome Nikita“.

„Nareszcie czuję się swobodny“ — powiedział Chruszczow widząc, że agenci bezpieczeństwa nie są w stanie dłużej izolować go od tłumu. — Nareszcie zobaczę prawdziwych Amerykanów. Są oni tak samo sympatyczni i dobrzy jak moi rodacy“.

Sceny powitalne osiągnęły swój punkt kulminacyjny w miejscowości Santa Barbara — kontynuując sprawozdawca Agencji Reutera. — Dla utrzymania wiatującego tłumy w odpowiedniej odległości ustawiono barykady. Kiedy jednak pociąg wjechał na stację, barykady te zostały w jedne; chwili zniszczone przez rozentuzjastowanych ludzi, którzy rzucili się naprzód, by powitać Chruszczowa.

Podobne sceny powtórzyły się w małym miasteczku San Luis Obispo. Przeszło siedmiotysięczny tłum, wesoly i barwny w swych kolorowych koszulach i szerokich kapeluszach, gdy Chruszczow wysiadł z pociągu na stacji zgromadził mu gorącą owację. Ludzie podnosili na powitanie transparenty z hasłami: „Do pokoju przez rozbrojenie!“, „Żadamy rozbrojenia, kontrolowanego czy nie kontrolowanego!“, „Rozbrojenie jest najważniejszą rzeczą na świecie!“.

I znowu — bezsilność policji, ścisłkanie rak, klepanie po plecach. Zona Chruszczowa bała się chwilami że ludzie go zaduszą. Cabot Lodge, który stale towarzyszy Chruszczowowi, pomagał sżentom bezpieczeństwa w torowaniu drogi premierowi radzieckiemu.

Na dworcu w San Francisco gościa radzieckiego witał burmistrz miasta, George Christopher. Mieszkańców nie dopuszczano na dworzec, ale na ulicach zebrali się tłumy witających, a hotel Hopkinsa, do którego zajechał premier radziecki, otoczony został w jednej chwili przez tysięczne tłumy wznoszące powitalne okrzyki.

Komentator radia w San Francisco ze zdumieniem stwierdza, że mimo wysiłków policji nie udało się oczyścić ulic z tłumów.

Miasto ustrojone jest flagami amerykańskimi i radzieckimi. Ludzie wznoszą do góry transparenty w języku angielskim i rosyjskim: „Welcome mister Chruszczow!“, „Witamy przyjeźdźcę Chruszczowa!“, „Welcome Nikita!“. Szczególnie gorąco wita premiera Związku Radzieckiego młodzież miasta San Francisco. Tuż przed hotelem widać ogromny transparent z napisem w języku rosyjskim: „Za mi, Chruszczow!“.

Wśród okrzyków „niech żyje!“ premier Chruszczow usiłuje przedostać się do westibulu hotelu. Nie jest to jednak łatwe. Setki ludzi zapełniły cały hall, schody i przylegające do nich korytarze. „Very good, very good!“ — dziękuję Chruszczow za gorące owacje.

Po krótkim odpoczynku w hotelu Chruszczow udał się na obiad, na którym spotkał się z przywódcami amerykańskich związków zawodowych, obradującymi na zjeździe w San Francisco. Na obiedzie obecni byli m. in.: przewodniczący związku zawodowego robotników przemysłu samochodowego, a za razem wiceprzewodniczący centrali związkowej AFL-CIO, Walter Reuther oraz przewodniczący związku robotników przemysłu elektrotechnicznego, James Carey.

N. S. Chruszczow rozmawia z aktorką Shirley MacLaine w Hollywood w czasie nakręcania filmu „Can-Can“.

Małżonka N. S. Chruszczowa rozmawia z znanym aktorem filmowym Frankiem Sinatra w czasie zwiedzania studia filmowego w Hollywood. W środku w głębi córka N. S. Chruszczowa — Rada.

Komisja ogólna odrzuciła wnioszek Indii o przyjęcie ChRL do ONZ

Dziś zabierze głos min. Adam Rapacki

NOWY JORK (PAP). — Wczoraj na sesji przedpołudniowej Zgromadzenie Ogólne NZ podjęło dyskusję nad sprawozdaniem komisji ogólnej na temat porządku dziennego sesji.

Jak wiadomo, komisja ogólna zalecała przyjęcie wszystkich zgłoszonych punktów z wyjątkiem jednego: wniosku Indii, domagającego się rozpatrzenia na bieżącej sesji Zgromadzenia kwestii reprezentacji Chin w ONZ. Komisja ogólna 12 głosami przeciwko 6 przy 2 wstrzymujących się przyjęła rezolucję amerykańską, zalecającą odrzucenie wniosku Indii.

Na poniedziałkowym posiedzeniu plenarnym delegat Nepalu Shaha zgłosił dwie poprawki do rezolucji amerykańskiej, zmieniające całkowicie jej sens i zalecające, w konsekwencji przedyskutowanie wniosku Indii. Delegat Nepalu przytoczył szereg ważkich argumentów, przemawiających za przyjęciem jego poprawek.

Stanowisko delegata Nepalu poparli przedstawiciele Afganistanu, Ghany i Irlandii.

Z gwałtowną obroną stanowiska USA, pełną inwektyw pod adresem ChRL, wystąpił delegat amerykański W. Robertson.

Przemówienia delegatów opowiadających się za przyjęciem wniosku Indii i poprawek Nepalu były oklaskiwane, co na ogół nie jest praktykowane w ONZ.

Debaty będące wznowione po południu czasu miejscowego, tj. w nocy z poniedziałku na wtorek według czasu warszawskiego. Przewiduje się, że jako jeden z pierwszych mówców za-

berze głos szef delegacji polskiej, minister Adam Rapacki. Niektóre dzienniki amerykańskie podkreślają absurdalność stanowiska USA wobec Chin Ludowych.

Spotkanie związkowców polskich z radzieckimi

MOSKWA (PAP). — W Salt Kolonowej Domu Związków Zawodowych aktyw związkowy Moskwy podejmował w poniedziałek gości z Polski — delegację CRZZ.

Jak informuje Agencja TASS, burzliwym oklaskami przyjęcie zostało wystąpienie przewodniczącego CRZZ Ignacego Logi-Sowińskiego, który podkreślił m. in. że braterska przyjaźń na rodów polskiego i radzieckiego ma ogromne znaczenie nie tylko dla obu krajów, lecz również dla sytuacji na świecie.

Emil Zatopek przybywa do Warszawy

WARSZAWA (PAP). Na zaproszenie Towarzystwa Wiedzy Powszechnej przyjeżdża dziś do Warszawy słynny do niedawna na wszystkich bieżniach świata biegacz czechosłowacki Emil Zatopek.

Czechosłowak podczas swego pobytu w Polsce poza Warszawą odwiedzi Kielce, Katowice, Bydgoszcz i Gdańsk.

W czasie tournée po Polsce Zatopek na licznych spotkaniach z entuzjastami lekkoatletyki i młodzieżą będzie dzielił się swymi wspomnieniami z występów na bieżniach świata.

Dziś o 17 gen. bryg. Thomme opowie o kampanii 1939 r.

„20 września wpadł jak burza Co mego schronu gen. Mikołaj Boltuc, d-ca Grupy Operacyjnej „Czersk“ w Armii „Pomorze“, gen. Bortnowskiego. Uzbrojony w ogromne parabellum, za pasem dwa granaty, brauning w ręku.

Zdenerwowany, zły, wściekły. Za nim tak samo uzbrojony pik. Parafiniski. Po przywitaniu i ucałowaniu się gen. Boltuc wykrzyknął: „Największy, śmiertelny grzech popełniłem w swoim życiu, że w drugim dniu wojny nie wlepiłem kuli w łeb Bortnowskiemu i nie objąłem dowództwa Armii. Z całą pewnością doprowadziłbym Armie do Wisły i miałbym też swój Modlin“.

Oto fragment ze wspomnień gen. Wiktora Thomme, dowódcy obrony Modlina we wrześniu 1939 roku. Gen. bryg. Thomme wygłosi dziś (22 bm) w sali KL PZPR (Al. Kościuszki 107, o godz. 17) odczyt pt. „KAMPANIA WRZESNIOWA 1939 ROKU W PERSPEKTYWIE 20-LECIA“.

Dwa statki zderzyły się w porcie gdyńskim

GDYNIA (PAP). Przy manewrowaniu w porcie gdyńskim M/S „Nowa Huta“ zderzył się z 10-tysięcznikiem „Gen. Sikorski“.

Na szczęście zderzenie było niegroźne.

Miało ono następujący przebieg. M/S „Nowa Huta“ holowany był z reddy portu do gdyńskiej stoczni remontowej. Statek przechodził wąskim przejściem pomiędzy stojącym z jednej strony przy Nabrzeżu Ślaskim M/S „Gen. Sikorski“ a z przeciwnej pontonem i dokiem stoczni. W pewnym momencie „Nowa Huta“, która już nie była holowana wskutek nagłej zmiany wiatru o sile 4 stopni w skali Beauforta uderzyła prawą burzą w dziób „Sikorńskiego“. W wyniku zderzenia na M/S „Sikorski“ zostało uszkodzone nadburcie oraz barierka, natomiast na „Nowej Hucie“ uszkodzone zostało skrzydło pomostu oraz antena zyro-

kompasu. Ofiar w ludziach nie było.

„Umierać za Gdańsk“ w telewizji francuskiej

PARYŻ (PAP). — Telewizja francuska zaprezentowała ostatnio paru milionom swych widzów filmowy reportaż dokumentalny o wrześniu 1939 roku, zatytułowany „Umierać za Gdańsk“. Reportaż pokazuje napać Niemiec na Polskę i gęstą okupacyjną Polaków.

Cztery osoby walczą ze śmiercią

Katastrofa samochodowa pod Tucholą

BYDGOSZCZ (PAP). — 20 bm. wydarzyła się na szosie między miejscowościami Rudzki Most a Tucholą katastrofa samochodowa, w wyniku której 4 osoby zostały ciężko ranne.

Samochód osobowy prowadzony przez Jana Żurka zamieszkałego w Świeciu wpadł na drzewo rozbijając się doszczętnie. Spod szczytków samochodu wydobyło kierownicę samochodu oraz pasażerów — Witolda Andrzejewskiego, Jana Talkowskiego i jego żonę Elżbietę.

Ranni w bardzo ciężkim stanie przewiezieni zostali do szpitala powiatowego w Tucholi. U Jana Żurka i Witolda Andrzejewskiego stwierdzono oprócz ciężkich ogólnych obrażeń ciała, pęknięcie czaszki i jest mała nadzieja utrzymania ich przy życiu. Również małżeństwo Talkowskich walczą ze śmiercią. Przyczyną katastrofy — jak przypuszcza się — było zerwanie szczytki hamulcowej. Organ MO prowadzi dochodzenie.

A więc mamy jesień...

Kalendarzowa jesień zaczęła nam się ślicznie. Wczorajszego pogodny, słoneczny dzień przypominał raczej lato niż jesień. Oby tak jak najdłużej. Krajobraz w naszych parkach niestety, nie jest już letni. Wiele liści spadło już na ziemię i pracownicy Łódzkiego Przedsiębiorstwa Ogrodniczego muszą je uprzątać. Prace porządkowe obejmują również koszenie trawników. Sadzenie jesiennych kwiatów m. in. złotych i lilowych chryzantem oraz różnobarwnych bratków, rozpocznie się również niedługo. A dopiero po 15 października przystąpi się do sadzenia nowych drzew i krzewów ozdobnych. Zadrzewiona zostanie m. in. południowa część Parku im. Mickiewicza. (k)

Foto: L. Olejniczak

Nie samym pięknem gór wczasowicz żyje

Druga strona medalu

6-dniowa wycieczka dziennikarzy do miejscowości wczasowych Kordlinie Jeleniogórskiej, która odbyła się w ub. tygodniu, miała na celu zainteresowanie prasy trudnościami, z jakimi borykają się tamtejsze ośrodki wczasowe oraz popularyzacje tych naprawdę pięknych okolic. Zorganizowana ona została z okazji 10-lecia Funduszu Wczasów Pracowniczych. O urokach Ziemi Jeleniogórskiej napiszemy w osobnym raporcie, w tym zaś artykuł omówiemy zasadnicze problemy wczasowiczów, a zwłaszcza wczasowiczów w powiecie Jeleniogórskim, który posiada ponad 50 proc. miejsc wczasowych w skali krajowej.

W ciągu 10 lat istnienia Funduszu Wczasów Pracowniczych instytucja ta zanotowała wiele sukcesów i osiągnęła, ale jednocześnie popełniła mnóstwo błędów, które

tym idzie — zmniejszyła się ilość domów wczasowych. Stan ten uległ zmianie dopiero w ubiegłym roku, kiedy to FWP przyznał poszczególnym Zarządom Ośrodków Wczasowych fundusze na kapitalne remonty.

W SZKLARSKIEJ PORĘBIE I W KARPACZU

Gospodarkę wczasową prowadzi na ziemi Jeleniogórskiej dwa zarządy: ZOW w Szklarskiej Porębie, który dysponuje 6.000 miejsc i ZOW w Karpaczu — 4.000 miejsc. Fundusze jakie przyznano tu na remonty nie są oczywiście wystarczające, ale gdyby nawet były dwukrotnie wyższe — nie dałoby się ich wykorzystać z braku siły roboczej i materiałów budowlanych.

Zarządem w Szklarskiej Porębie i Karpaczu podlegają wszystkie mniejsze miejscowości wczasowe, takie jak Bierutowice, Cieplice, Michałowice, Jagniątków, Sosnowka, Przesteka, Sobieszów i inne. Interesy tych ośrodków tak dalece się zezabijają, że aż dziwne wydaje się istnienie dwóch oddzielnych zarządów. Można by pomyśleć o stworzeniu jednego, dużego zarządu, który by koordynował prace wszystkich domów wczasowych w rejonie Jeleniogórskim. Aby jednak taki zarząd sprawnie działał, należałoby go bardziej usamodzielnic, stworzyć zeń przedsiębiorstwo na własnym rachunku gospodarczym, które by mogło przeprowadzać własne akcje i z wypracowanych nadwyżek pokrywać swoje najpilniejsze potrzeby.

„ZDALNIE KIEROWANI“

Tymczasem zarządy okręgów wczasowych w Szklarskiej Porębie i Karpaczu nie tylko nie działają samodzielnie, ale nawet nie są w stanie przeprowadzać swoich planów i projektów z tego choćby względu, że naczelni dyrektorzy FWP wcale się nimi nie interesują. Świadczyć o tym może fakt, że kiedy na wiosnę br. została zwołana konferencja ekonomiczna, mająca na celu podsumowanie osiągnięć i trudności Jeleniogórskiego okręgu wczasowego oraz wytyczenie planów na przyszłość — nikt z dyrekcji nie raczył na nią przyjechać.

Nie więc dziwnym, że „góra” nie ma rozeznania w trudnościach występujących w jednostkach sobie podległych. Nie zna ich potrzeb i problemów, które je nurtują. Często wydaje zarządzenia, które nie wynikają z potrzeb terenu, a stanowią jedynie wykonywane za biurkiem eksperymenty. Słusznie więc domagano się na konferencji z dziennikarzami, by postulować utworzenie jakiejś komórki naukowej przy dyrekcji FWP, która zajęłaby się socjologią wczasową i zagadnieniami wypoczynku w różnych regionach.

NAJGORZEJ Z KOMUNIKACJA

Na ziemi Jeleniogórskiej przyjeżdżają latem i zimą dziesiątki tysięcy wczasowiczów. Jeśli dostają skierowania do miejscowości

Goście bułgarscy w Opiesinie

Spółdzielcy z Opiesina w pow. sieradzkim gościli u siebie 20 września 4-osobową delegację Bułgarskiego Frontu Ojczyźnianego, w składzie: Nikola Dżankow, Angel Widenow, Conka Lihowa i Milka Damianowa. Gości bułgarskich serdecznie powitał przewodniczący spółdzielni produkcyjnej, Bolesław Łęczycki. Goście zwiedzili następnie kombinat warzywny i ośrodek hodowlany. Wszyscy byli zachwyceni opiesińską spółdzielnią. Na zdjęciu: goście zwiedzają hale produkcyjne w towarzystwie B. Łęczyckiego. Fot. T. J.

Historia prawie romantyczna

Posłuchajcie, bo to prawie romantyczna historia. Pewien miliardier francuski, Jan Walter, właściciel kopalni ołowiu w Maroku, zamierzony podróżnik, który jako młody ubogi jeszcze chłopak, odbywał na rowerze podróże „dookoła świata”, przeznaczył jedną trzecią swego rocznego dochodu na stypendia dla młodych podróżników. Od tej pory, do dziś szkoły francuskie co roku tyją po dwóch absolwentów gimnazjum, mających rozpocząć naukę w liceach. Spośród nich 400 najzdolniejszych otrzymuje po 10 tys. franków i wyrusza w pierwszą swą podróż, obowiązkowo samotnie. Pierwszy etap trwający około miesiąca, przewiduje Europę. Ponieważ 10 tys. franków to suma niewielka, 16-17-letni podróżnicy muszą w podróży pracować (pożyczyć pieniądze lub brać od rodziców — nie wolno).

Jak Jean Francois Walter trafił do ludożerców? (Opowiada nam on sam)

— Czy długo był pan w Afryce? — Z podróży — 7 miesięcy. Nie mając wiele pieniędzy, korzystaliśmy z uprzejmości kapitałów stawków. — Czyli taki „statkstop”? — Tak jest. To dużo trudniejsze, niż autostop. Nie wszyscy chcą zabierać podróżników. A kiedy już nas zabierano, musieliśmy ciężko na statku pracować. — Myślę, że należałoby wreszcie powiedzieć naszym czytelnikom, co spowodowało pana do Lodzi? — Między innymi fakt, że jest tu tłumaczona moja podróżnicza książka „Uczymy się Afryki”. — Polski tytuł będzie prawdopodobnie taki, ale to jeszcze nie zdecydowane — dodaje pani Julia Matyszewska, która książkę tłumaczy. Jest to jej po wojnie słodna książka przełożona z francuskiego. Ostatnią była również książka podróżnicza „Al Hakima” Claudie Fayen.

Jednym z tych szczęśliwych wybrańców losu był przed 7 laty, dziś 24-letni literat francuski (z zawodu inżynier-agronom), Jean Francois Walter, (zbieżność z nazwiskiem fundatora — zupełnie przypadkowa), który przyjechał ostatnio do Polski, a w tych dniach odwiedził Łódź. Sympatycznego gościa prosimy, by opowiedział nam o swych przygodach.

W pierwszej podróży pojechałem na rowerze do Portugalii. Efektem tej wyprawy była praca o sztuce portugalskiej. Druga podróż była już znacznie dalsza. Wybrałem się mianowicie, z dwoma kolegami, do Afryki. Najpierw Marsylia, potem Casablanca, dalej Dakar, Bamako i inne miejscowości Sudanu, następnie rejon Bandagary — najciekawszy, bo najbardziej egzotyczny. To tereny, gdzie nie dotarła jeszcze cywilizacja.

— To może są tam i ludożercy? — Masowo oni tego nie robią, ale u niektórych dzikich plemion, na przykład Lobi, należy to po prostu do obrzędów religijnych. — Podróż ta była więc bardzo niebezpieczna? — Niebezpieczeństwo groziło z dwóch stron: od pytonów i różnych innych gatunków jadowitych węży, których trująca dziesiąta niewątpliwie szybko. Niebezpieczna była również wspinaczka.

— Jaką pracę napisał pan po tej podróży? — Jedną część swej pracy poświęciłem podaniom i legendom o stworzeniu świata oraz o obyczajach i obrzędach towarzyszących przekształcaniu się młodzieńca w dojrzałego mężczyznę. M. in. musi on np. przejść przez miesiąc samotności w puszczy, gdzie pozostawiony jest bez żadnej broni i żywności. Niemniej trudne i niebezpieczne są „egzaminacje”, którym poddaje się kandydatów na myśliwych, rolników, czy kapitanów. Szczególnie te ostatnie nie wszyscy kandydaci przetrzymują. Drugą część pracy poświęciłem obrzędowi religijnym tych plemion.

I na zakończenie pytanie stereotypowe: Jakie wrażenie z Polski? — Na razie byłem tylko w Warszawie i bardzo mi się ona podoba, szczególnie zaś jej młodych. Zerknałem się ze studentami warszawskimi i naprawdę podziwiam ich bystrość, inteligencję, ogromne zainteresowanie dla obcych krajów i żądze podróży. Zachwycająca też jest wasza gościnność. Zwiedziłem już wszystkie niemal kraje Europy i myślałem do tej pory, że najgościnniejsi są Portugalczycy. Teraz jednak widzę, że wy znacznie ich przewyżacie. — A wrażenia z Łodzi? — Bardzo mi się podoba mała rusztowa i kolorowe domy. Chciałbym obejrzeć jakąś fabrykę łódzką. — A więc nasz gość zwiedził już ulicę Piotrkowską! — Rozmawiała: T. WOJCIECHOWSKA

Halo — czy to mieszkanie pani S? Tu laboratorium kryminalistyczne Komendy MO. Przy ul. Wschodniej znaleziono zwłoki mężczyzny. Zaraz tam jedziemy. Po drodze wstąpimy po pana. Odkryłam słuchawkę i dopiero wtedy uprzytomniłam sobie grozę sytuacji. Na samą myśl zobaczenia nie żyjącego człowieka, który zmarł w nieznanych okolicznościach, przeszły mnie ciarki. Na dodatek był już późny wieczór, a wiadomo — noc wszystko wyolbrzymia. Nie dawać się więc, że do wozu milicyjnego — prawdziwego laboratorium na kółkach — wsiadaliśmy z lekkiem dreszczykiem.

Samochód zatrzymał się na ulicy Wschodniej, pod nr 22. Przed bramą i na podwórzu zebrał się tłum, żądnych sensacji gapiów. Drewniane, słabo oświetlone schody, prowadzą na 3 piętro. W przedpokoju kilku milicjantów z KD MO Staromiejska, rodzina zmarłego. — Przed paru minutami był tu lekarz z Pogotowia Ratunkowego. Siwierzcił zgon. Przyczyną śmierci jest najprawdopodobniej wódka — informuje mnie starszy oficer dochodzeniowy — Kazimierz Sapiński.

Mają pokój, w którym na podłodze leżą zwłoki 36-letniego Henryka P., robi wrażenie pięknego i młodego. Wszędzie pełno butelek z nie dopiętym winem, wódka, czystym spirytusem. Z wyjątkiem napuszonego już grochu, żadnej przekąski. A jak twierdzą sąsiedzi libacja ta trwała już od kilku dni. Na łóżku, zupełnie nieprzytomny drzemie kompan denata. Niestety, jego stan nie pozwala na uzyskanie żadnych informacji.

Milicja natychmiast przystępuje do

pracy. Oficer Sapiński wraz ze starszymi sierżantami: Stanisławem Królakiem i Zdzisławem Szalayńskim sporządza niezwykle dokładny protokół oględzin miejsca wypadku. Nie może ująć ich uwadze. Nie wiadomo, przecież na sto procent, czy śmierć spowodowana jest wódką. W międzyczasie technik laboratorium

walczą z tajemniczymi przyborami. Jak się okazuje są one niezbędne przy wszystkich tego rodzaju wypadkach. Z owej walizki technik laboratoryjny wyjmując również biały proszek. Przy pomocy rozpylacza rozprowadza go po butelkach, stole, krzesłach, naczyniach... Teraz pieczęlowanie „zdejmuje” odciski. Bo kto wie, czy w liba-

Tam, gdzie przestępstwa rozkładają się na czynniki pierwsze
Laboratorium na kółkach

kryminalistycznego — Ireneusz Pola — zbiera wszystkie butelki. Spod łóżka, krzesła zza szafy... Resztki ich zawartości przelewa do probówek. Groch, wódka, wino, spirytus — słowem wszystkie płyny znalezione w mieszkaniu, szczerze zamknięte powędrują do laboratorium. Tu zostaną poddane gruntownej analizie. Na krzeselku w kącie leży jakaś

dla pracujących tu milicjantów niezwykle szybko. A roboty jest jeszcze mnóstwo. Trzeba ulokować w Komendzie nieprzytomnego Jerzego P. — może po otrzeźwieniu „da jakieś informacje” — zabezpieczyć zwłoki, które rano weźmie Zakład Medycyny Sądowej, wyznaczyć funkcjonariusza do pilnowania mieszkania, zabrać wszystkie, budzące podejrzenie przedmioty.

W ostatniej chwili, kiedy milicjanci kończą już prace, komendant Dzielnic Staromiejskiej przysłał polecenie: Wobec niejasnej sytuacji zgonu, należy wezwać adiunkta Zakładu Medycyny Sądowej — dr Zygmunta Fiedorczuka.

Jest już godzina 23, kiedy wóz milicyjny przywozi lekarza. Po krótkim wywiadzie dr Fiedorczuk przystępuje do oględzin zwłok. I znowu długi, bardzo szczegółowy protokół. A że śmierć — według opinii lekarza — nastąpiła co najmniej 48 godzin temu (przez ten czas zamrożony, a przy tym nieco niedorozwinięty Jerzy P. przebywał w tym samym pomieszczeniu) — warunki pracy są niezwykle przykre.

Wreszcie ostateczna diagnoza, potwierdzona zresztą przez sekcję zwłok: śmierć nastąpiła na skutek nadmiernej ilości wypitej wódki. Dochodzi już godzina pierwsza. Zmęczenie daje się we znaki wszystkim. Nawet mnie, występującej tylko w charakterze obserwatora. Pełna przykrych wrażeń wracam do domu. Wraca też do swojej bazy małe laboratorium na kółkach. Ale czy na długo? H. STĘPŁOWNA

